

var, at man greb ind, at man ikke lod Fiolen spørge og sagde: Er der en Ulykke, er det i alt Fald ikke vor Skyld, Rigsdagen er jo ikke inde, lad det blot brænde. En Ulykke kunde let være bleven en Følge deraf. Stillingen er altsaa den, at vi efter min Mening have faaet en særdeles Godkjendelse af, at der her var et Tilfælde, hvori man maatte handle, og hvori det vilde have været særdeles uforsvarligt, om man ikke havde handlet. Naar det derefter af det ærede Flertal udtales, at denne Lov først kom saa sent frem, har dette jo ogsaa en ganske naturlig Historie, som staar i Forbindelse med, at man gjerne vilde gjøre noget Mere, end der her er gjort. Ved denne Lov er der kun givet Regjeringen Bemyndigelse til at sætte saa store Mulkter for i og for sig mindre Forseelser — det er rene Politiforseelser, Taler er om — saaledes at man kan vente her igjennem at gjøre Alt, hvad man overhovedet kan gjøre ved Mulkter for at affrække Folk fra at overtræde Bestemmelserne; længere ere vi ikke gaaede, og Mere omhandler denne Lov jo ikke. Dette er i og for sig ikke noget meget stort Værn, men det var det, der kunde opnaas imod den Skade, som kunde ske. Naar først Ud er opstaaet, er det dog naturligvis kun en ringe Tilfredsstillelse, at man kan paalægge Vedkommende en høj Mulk, og det blev derfor taget under Overveielse, om man ikke kunde træffe andre Foranstaltninger, hvorved man paa bedre Maade end gjennem præventive Mulkter kunde sikke sig imod Skade. Det blev taget under Overveielse, om man ikke kunde, i Righed med, hvad man har andre Steder, indrette en Petroleumskof, om man ikke kunde henvise Skibe med Petroleum til et vist bestemt Sted i Havnen, hvor de kunde løse og lade saa meget de behagede, og hvorved man kun løb den Fare, at der kunde komme Ud i Skibene, medens derimod Byen og andre Værdier vare sikrede imod den Skade, der ellers kunde følge af, at der gik Ud i Petroleumskibene. Herved kunde man selvfølgelig sikke sig paa en ganske anderledes effektiv Maade. Regjeringen indledede derfor Forhandlinger herom med de vedkommende Autoriteter, dels Brandpolitiet og dels Havneautoriteterne, for at man om mulig ad den Vej kunde komme til det Resultat, at man administrativt kunde hjælpe paa det hele Forhold, og først da man saae, at man ikke kunde naae dette Maal, valgte man den Udvei, man havde ved et Reglement med strenge Mulkter at søge at afværge den Skade, der kunde ske. Det Sidste, man greb til, var det mindst effektive Middel, men det var det eneste, man havde. Efter at man forgjæves havde forsøgt andre Midler, kom man altsaa til Rigsdagen med et Lovforslag, sigende: Vi have ikke den tilstrækkelige Bemyndigelse; vi kunne ikke for Staden Kjøbenhavns Havn fastsætte saa strenge Mulkbestemmelser, som kunne afværge den Skade, vi befrygte, og vi bede altsaa om

Rigsdagens Samtykke til at paalægge saadanne Mulkter. Naar Lovforslaget ikke kom tidligere frem, var det altsaa ikke, fordi man ikke med Løve havde taget sig af Sagen, men det var, fordi man ikke vilde gribe til det mindre Middel, saa længe man endnu troede, at noget mere Effektivt kunde gjøres for at hindre den Skade, som man andre Steder har set, at Ud i Petroleumskibe kan føre med sig. Naar det nu hedder, at hvis der var Nødvendighed for Loven den 10de April, maatte den ogsaa have været det den 1ste April, erkjender jeg selvfølgelig dette; men jeg tror dog, at hverken den ærede Ordfører eller nogen Anden vil modsigge mig i, at der ikke alene i dette Thing, men ogsaa i det andet, var en almindelig Mening om, at man ikke burde gjenoptage Rigsdagens Forhandlinger efter Paaske. Naar derfor Regjeringen, som kjendte denne Stemning, heller ikke ønskede at gjenoptage Forhandlingerne paa dette Stadium, tror jeg, at det i ethvert Tilfælde ikke kan anses for rigtigt at nævne en saadan Omstændighed som et Punkt, der kunde ansøres imod Regjeringen. Denne var derhos — det kan ikke negtes — i det særdeles hellige Tilfælde, at den ved at udstede den foreliggende provisoriske Lov kunde vise al den Hensynsfuldhed, som det forekommer mig, at i alt Fald dette Thing kan kræve, idet dette Thing, saa vidt jeg erindrer ved 3die Behandling, havde vedtaget Lovforslaget i den Form, hvori det blev udstedt som provisorisk Lov. Regjeringen havde altsaa dette Things fuldstændige Godkjendelse af, at det ikke havde Noget imod at se disse Bestemmelser udkomme som definitiv Lov. Naar man altsaa kunde hjælpe sig med, hvad der forelaa, og samtids kunde vise Rigsdagen, at der her ikke var Tale om nogen Lyst eller Tanke om at ville træde Grundlovens Bestemmelser for nær, men kun om at gjøre, hvad der efter samtlige Forholds Bestaaenhed af Regjeringen maatte anses for nødvendigt, i den hensynsfuldeste Form, synes det mig ikke, at Regjeringen kunde vente, at der fra dette Things Side skulde fremkomme Udtalelser om, at man ikke kunde billige den af Regjeringen i dette Forhold udviste Udsærd. Naar den ærede Ordfører dernæst nævnte, at man ikke maatte udvide en saadan provisorisk Lov ud over dens allernødvendigste Grændser, skal jeg som almindelig Regel erkjende Rigtigheden heraf, men jeg tror, det maa indrømmes, at man netop, naar man vilde vise denne Hensynsfuldhed imod dette ærede Thing, naar man vilde tage Loven netop i den Form, hvori den var vedtaget her ved 3die Behandling, ikke kunde gjøre nogen Forandring i den. Man kunde ikke udtage Noget af Loven, som stod i den, men man maatte tage den Ord til andet, som den var, hvoraf Følgen altsaa blev, at den ogsaa fik Anvendelse paa andre Havne end Kjøbenhavns Havn. Dette forekommer mig nu i ethvert Tilfælde ikke at være nogen Ulykke, thi kunde man have Anvendelse for